Ч. 31. Середа 24 (11) лютого 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злож̑енем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*До ситуациї. — Справи балканьскі.*

П. Президент міністрів бар. Бінерт приймив дня 20 с. м. руских послів Ник. Василька, др. Костя Левицкого і др. Олесницкого, котрі предложили єму ряд желань і жалоб. Конференция тревала більше як годину. П. Президент кабінету порушив на ній також загальне політичне і парляментарне положенє, а рівночасно заявив, що вскорі запросить президию руского клюбу на конференцию, на котрій рускі желаня будуть подрібно обговорені.

На віденьскій биржи оголошено вчера урядово, що поголоски, немов би війна з Сербією була неминуча і порішена, позбавлені всякої дійстної підстави. Хоч не можна заперечити, що ситуация єсть дуже поважна, то однако правительство не поробило ніяких заряджень, котрі вказували би на то, що Австро-Угорщина хоче відступити від своєї дотеперішної мирної політики.

Нинїшний „Fremdenblatt“ пише: Вісти часописий, особливо париских, голосять, немов би із сторони кількох великих держав обговорювано плян мирного розвязаня австро сербскої кризи при помочи посередництва. Деякі донесеня представляють річ в тій формі, немов би такий крок мав наступити у віденьского правительства. Та послідна вість звучить однако не дуже зрозуміло і віродостойно, бо услівєм єї було би, щоби Австро-Угорщина в своїй полїтицї супротив Сербії зробила зміну. Однако то зовсїм не стало ся, напрям нашої політики полишив ся той сам, що лише вчера знов в урядовій заяві на віденьскій биржи з цілою рішучостию стверджено Видає ся неймовірним, аби в чужих жерелах, з котрих ті проєкти походять, не були звістні добре послідні події, як і то, що Сербія все ще хоче анексию Босни і Герцеґовини в якийсь спосіб зробити небувалою і від місяця грозить війною з Австро-Угорщиною на случай, коли би держави не виповнили єї бажань. Чиж не відомо, які скількости военного материялу від многих тиждні̇в вислано через Марсилію і Сальоніки до Сербії? То суть факти так звістні, що не можна дати віри вістям о мнимо наміренім посередництві також у кабінету віденьского.

Супротив згаданої вісти посередництва у Відни забрав голос також і будапештеньский Pester Lloyd і пише, що поголоски, ті треба приймити з великою непевностию, бо так велика держава як Австро-Угорщина не може приймати від нікого заміток і має досить самостійности і достоїньства, аби не допустити до подібного посередництва. Заходи наклонити нас до якої небудь зміни нашої політики мали би впрочім тілько тоді поводженє, коли би вийшли від всїх держав, а не лише від одної їх части з поминенем наших союзників.

Сербска урядова часопись „Самоуправа“ містить такий комунікат: Віденьска і будапештеньска праса не лиш дальше грозить Сербії поставленєм „ультиматум“ і війною, помимо того, що пересьвідчили ся, як мале вражінє роблять ті погрози в Сербії і як некористний відгомін викликують в европейскій опинії. Мимо того пересьвідченя, праса та надає своїм погрозам як найбільше провокацийну закраску. Вкінци говорить навіть о свого рода виправі карній против Сербії, коли Сербія не піддасть ся приказам з Відня і не зрече ся права приготовленя до оборони, а крім того коли не дасть запоруки обовязуючої єї на будуче. Австро-угорска праса жадає отже, аби Сербія зрекла ся права спокійної войскової орґанізациї, яке мала навіть перед р. 1876 яко держава зависима, з другої сторони грозить карною виправою против Сербії, яку устроює ся звичайно против диких племен. Що до

---

6)

## Нічні їздці з Руссельвіль.

З нїмецкого — Ґерда Гармсторфа.

(Дальше).

Коли Гетті скінчила читане справозданя про нічних їздців, то єї рішенє лишити ся в Новій Фелісияні вправді зовсім не ослабло, але при найліпшій волн не могла вже так зле і з легковаженєм думати о тих їздцях, як ще перед годиною думала. В однім кутику єї серця може навіть ворушив ся голос, що несьміло пробовав промавляти в користь Чарльса Гавстона.

Але той голос мусів найти мало послуху, бо коли слїдуючого дня прийшов до Нової Фелісияни адресований до міс Гетті Десмонд лист, на котрого куверті було виписане імя молодого чоловіка, то нечитаний опинив ся в огни.

4.

Минули ще три дальші ночи, а заряджені Ровляндом Десмондом для оборони своєї ферми средства показали ся злишними. Але робітники, котрі мусїли все жертвувати часть свого нічного спочинку, аби зміняти ся в уставленою плянтатором нічною вартою, показували ся чим раз більше непривітні і зненохочені. Четвертого рана майже половина з них без ніякого попередного виповідженя покинула службу і із слів, які вирвали ся вітцеви в першім гніві, дізнала ся Гетті, що на Новій Фелісияні лишили ся хиба найгірші і найменше безпечні люди.

Знов настала ніч, безмісячна, але мимо того досить ясна літна ніч. Майже до одинайцятої години сиділа міс Десмонд при вікні своєї комнатки і з тяжким серцем роздумувала над ріжними невідрадними річами. Але відтак єї повіки отяжіли і она поклала ся до ліжка, осмотривши перед тим уважно набитий шестистрільний револьвер, що від другого дня єї побуту дома лежав все під рукою на нічнім столику.

Заспала скоро і не мала понятя, як довго могла спати, коли розбудили єї із сну острі відгуки вистрілів, що роздали ся десь недалеко від дому. Відважній молодій дївчині досить було одної секунди часу, аби цілковито прийти до сьвідомости і ясно собі представити, що та нічна стрілянина не може бути нічим иншим, як лиш нападом страшних нічних їздців на фарму. Не кричала о поміч і не плакала, лише вискочила з ліжка, вхопила свій револьвер і не зважаючи на своє легке одінє, підбігла до отвореного вікна.

Саме роздав ся знов гук вистрілів, немов би стріляно сальвами. Відтак побачила, як кільканацятьох муринів утікало в напрямі дому з такою скоростию, якої нїколи в житю не виділа у двоножних сотворінь. Зовсім не сумнївала ся, що то поставлена вітцем варта так утікає і почула в тій хвили найбільшу погорду для трусливости тих нужденних людий, котрі без ніякої проби оборони кидали на поталу майно свого хлїбодавця.

Довго такими гадками займати ся не мала очивидно часу, бо майже безпосередно за послідним із скорих утікачів появив ся вже перший з нічних їздців, мужчина, що мав на рамени здалека видну білу перевязку, а на лици чорну заслону. З голосним тупотом копит вирвнуло за єго конем кількадесять инших коний, а на кождім з них сиділа стать подібна як капля води одна до другої.

На вільній площи перед домом всї задержали ся і то в деякім віддаленю може здержані видом великаньскої постави одинокого мужчини, що стояв грізно перед сходами веранди, прицілившись рушницею і з двома револьверами за поясом.

— Хто лиш о крок близше поступить, не жиє! — почула Гетті грімкий голос свого вітця.

Нїхто не знав ліпше як она, що то не була пуста погроза. Хвильку роздумувала, чи має збігти на долину і станути поруч з ним з своїм револьвером; але знала, що тим викликала би лиш єго гнів і що він велїв би їй сейчас вертати назад до комнати. Тому постановила поки що лишити ся на своїм місци з твердим наміром розпочати до напастників стрільбу скоро би они показували охоту кинути ся на єї улюбленого тата.

Але як здавало ся, їздці не могли на то так скоро рішити ся. Гетті чула, як чоловік, котрий виглядав на провідника шайки, говорив до єї вітця глухим, очивидячки зміненим голосом. Що він говорив, не могла зрозуміти.

погроз австро-угорскої праси хочемо сконстатувати, що Сербія нічого не зробила, що не було би єї обовязком. На дипльоматичнім поли робить приготовленя на всякий случай, старае ся направити то, що було занедбане, робить заходи, аби свою армію поставити на тій висоті, на якій стоять армії єї сусідів. Під віяким взглядом не переступила границь, в яких скріпляє ся армію в часі мира, а зовсім не дала причини гадати, немов би то скріплене армії було направлене против Австро-Угорщини.

Армії ані не сконцентровано против Австро-Угорщини, ані ніякої єї части не змобілізовано. Границя Сербії від сторони Австро-Угорщини зовсім не скріплена, між тим як Австрия обсадила своїми войсками густо границю вздовж Дріни, Сави і Дунаю. В касарнях в Сербії єсть о 10.000 войска більше, як буває звичайно в зимі, а стан кадр зменшено. Австро Угорщина скріпила свої войска о 40.000 вояків і згромадила їх на сербскій границі. Дальше каже комунікат, що австро-угорска праса пишучи о карній виправі против Сербії, хоче єї спровокувати, хоче мати покришку до дикого нападу на Сербію, котрий буде другим заборчим кроком Австро Угорщини на Балкані, після котрого Сербія по Боснї і Герцеґовинї має стати предметом рабунку. Против тих намірів виступить Сербія з цілих своїх сил. А вірить в них не тілько тому, що сумніває ся, чи в XX. столітю европейскі кабінети згодять ся на то, аби запанувало знов право пястука, але також длятого, що має певні позитивні обіцянки.

Вість, немов би Росия хотіла перша, не ждучи на прочі держави, признати независимість Болгарії, викликала всюди як найгірше враженє. Особливо в Константинополи настало з тої причини велике обуренє. Супротив того, як нинішні телеґрами доносять, Ізвольский поручив всім амбасадорам при европейских дворах заявити правительствам, що Росия не думає признавати независимости Болгарії без згоди всїх прочих держав, а хоче тілько дати почин до приспішеня і полагодженя тої справи.

# Новинки.

**Львів, дня 23-го лютого 1909**

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував в етаті галицкої прокураторії скарбу д-ра Леонарда Шталя старшим радником скарбковим. — П. Управитель міністерства скарбу іменував в етаті галицкої прокураториї скарбу дра Зиґм. Кульчицкого і дра Вит. Рубчиньского радниками скарбу.

— **Краєва Рада шкільна** з'орґанізувала 1-клясові школи в Лучках печеніжиньского округа, в Пиляві бучацкого округа, в Довжках і Задільську турчаньского округа і постановила будову 1-клясової школи в Черчику яворівского округа та в Майничку самбірского округа, всї при підмозі з краєвого фонду шкільного.

— **Великий концерт** в память 48 роковин смерти Тараса Шевченка відбуде ся заходом львівских, українсько руских товариств дня 2 марта в салї „Фільгармонії". В концерті возьме участь наш знаменитий артист, Модест Менціньский, який прирік відспівати кілька творів українсько-руских і чужих музиків. Сподївана також участь п. Олї Ціпановської з Перемишля. „Львівский Боян" приготовлює виставу Людкевича „Кавказ" і Ґріґа „Олаф Тріґвазон" при акомпаніяменті повної оркестри. Товариство „Бандурист" заповіло рівнож свій виступ. Концерт заповідає ся величаво і не сумніваємо ся, що саля заповнить ся по береги. Білети можна буде вже набувати в половині тиждня. Про час і місце продажі білєтів буде подана окрема вістка. Концерт мусить відбути ся дня 2 марта, бо п. Модест Менціньский виїздить на дальші артистичні виступи до Кольонії.

— **З тов а „Руска Бесїда"** у Львові (Ринок ч. 10). Звичайні загальні збори тов-а „Руска Бесїда" відбудуть ся дня 13 марта 1909 о годинї 7 вечером з отсим порядком дневним 1) Звіт уступаючого виділу за рік 1908, 2) вибір нового виділу, 3) внески членів.

— **У Ветлинї** пов. ярославского отворено сими днями школу кошикарску, до котрої вписалось в перших днях 30 дївчат а 50 хлопців. В селї велика втїха і щире заінтересоване сею школою, бо горне ся до неї не лишень дїтвора шкільна але і старша молодїж — ба навіть і батьки родин уважаючи се дїло за жерело певного доходу в поліпшеню своєї долї. Сталось се заходом управителя місцевої школи. Сьвідчить о тім найлїпше, що і дївчата охочо беруть ся до сего дїла.

— **З Вижниці.** В четвер, 4 марта відбудуть ся у льокали п. Москви перші загальні збори товариства „Гімназияльна бурса". Порядок дневний: 1) звіт з дотеперішної дїяльности; 2) вибір виділу і 3) вільні внесеня і запитаня. Початок о годинї 6 вечером. О численну участь просить ся.

— **Примір до наслїдуваня.** На послїдних сегорічних загальних зборах тов. „Каси позичкової і щадничої" в Глибоці (на Буковині) ухвалено одноголосно отсю резолюцию: „Аби заохотити наших членів до ощадности, загальні збори ухвалюють, що кождій новонародженій дитині члена нашої каси, як він о се зголосить ся, каса дарує 1 К. Гріш сей вписує ся на щадницю на імя дитини; вибрати гріш може лишень дитина, як скінчить 20 лїт житя. Родичі і своєки мають право до сеї суми докладати гроша кілько хотять. — За приміром Буковинців з Глїбоки повинні би піти і наші люди з Галичини, а може би врешті біднїйші верстви нашої суспільности научили ся і привикли більше щадити, як доси. В декотрих сгоронах на заході заведено тепер такий звичай, що уряд громадский дає від себе кождій новонародженій дитині в громадї 1 корону на книжочку почтової каси ощадности з тим щоби родичі на ту книжочку складали дальше; дана корона позістає однак власностию громади.

— **Дрібні вісти.** Доповняючий вибір двох членів повітової ради в Косові з ґрупи сільских громад розписала президия Намістництва на день 19 марта с. р. — В Тернополи арештовано минувшої пятниці убийника Ріхтерів і Бохнера в корчмі в Драганівці. Убийник зве ся Іван Ладик. Ріхтер пізнав его. — Герш Наґельберґ, купець з Новосїлець коло Журавна згубив в дорозі на зелїзници зі Зборова до Задвіря 650 К банкнотами. — До склепу фризиєра Макса Цукеркандля при ул. Зеленій ч. 11а вломила ся нежиюча з ним вже від довшого часу жінка і вкрала єму перфуми та инші дрібниці вартости 200 К. — В Празі зробив собі „гаракірі" — розпорав черево в самоубийчім намірі звістний воздухоплавець капітан Франц Кулька. Причина самоубийства незвістна.

— **Репертуар руского театру в Перемишли.** Саля „Народного Дому" Початок о $7^1/_2$ вечером. Білети продає раньше Народна Торговля, а від 5 год. вечером каса театру.

В середу, дня 24 с. м. передпослїдне представленє „Мари", драма в 3 діях Генріха Ібсена.

В четвер, дня 25 с. м. послїдне представленє „Різдвяна ніч", комічна опера в 5 діях М. Лисенка. Гостинний виступ А. Пижанковского.

Опісля театр переїзджає до Самбора.

— **Перебрала за мужчину 12 лїт.** В Чернівцях стала ся сими днями така подїя: В четвер помер там кельнер в реставрациї Врубльевского, Михайло Семенюк. Ві второк наймив він при ул. Роткірх комнату, де небавком занедужав. Завізвано лїкаря, котрий хотїв оглянути недужого, але недужий не хотїв на то віяк позволити. Лїкареви Ґольдфрухтови видало ся то поведене пацієнта підозрінім тим більше, що стан Семенюка був дуже грізний. Коли др. Ґольдфрухт приложив термо

---

Зато тим лїпше почула відповідь Ровлянда Десмонда:

— Числю до трех. — Хто відтак ще лишить ся в обсязї моєї кулї, нехай поручить ся Богу!

Їздці подали ся трохи назад, немов би хотїли нарадити ся над дальшим своїм поведенем. Але они не покинули площі і Ровлянд Десмонд дав їм доказ, що его слова не на вітер були сказані. Грімким голосом і без довгих перестанків числив:

— Раз! — два! — три! — і безпосередно, коли вимовив послїдне число, загремів вже вистріл его рушниці.

Гетті, котрої молоде серце билось тепер сильно і неспокійно, не могла бачити, чи він поцілив їздця, чи лиш его коня. На всякий спосіб там, де на чолї своєї ватаги задержав ся перший замаскований мужчина, повалило ся щось темного на землю і дикі проклони понесли ся в напрямі дому. Кількох зіскочило з коний, аби нести поміч повалившому ся. А в густо збитій купі прочих заблисло тепер рівночасно в трех ріжних місцях і Гетті з широко отвертими зі страху очима гляділа на свого вітця, що непорушно стояв на своїм місци і виставляв себе як ціль для куль напастників, замість глядїти захисту за стїнами дому.

— Тату! — Тату! — крикнула до него. Але єї крик заглушив гук вистрілу, яким мнимо не ранений ще плянтатор відповів на револьверові вистріли.

Тепер мусїла за всяку цїну побігти до него. Може ті розбишаки будуть таки унимати ся стріляти до дївчини, а коли би були на стілько дикі і стріляли, то помре бодай разом з вітцем побіч него.

Хотїла якраз відступити від вікна. Нараз побачила, як з иншої сторони, не з тої, звідки явили ся перше напастники, надлетів в повнім ґальопі ще один чоловік, що так само мав білу перепаску на лївім рамени, але котрого лице не було замасковане, лише закрите широкою крисою панамского капелюха. Держав в руці щось блискучого, що могло бути лиш револьвером і справив свого кона просто на Ровлянда Десмонда.

Тепер, побачивши, що на єї дорогого вітця нападають з двох сторін, Гетті не отягала ся довше. Піднесла револьвер, прицїлила ся, як найлїпше уміла і вистрілила раз по раз два рази до надбігаючого їздця. Імовірно була би в страшенній розворушеню, яке заволодїло нею, вистрілила всї шість куль, коли би нараз не зробилось їй слабо і она не зімлїла.

Коли Гетті прийшла знов до сьвідомости і ясної памяти на то, що стало ся, положене від єї вікном дивно змінило ся.

Ватага їздців щезла і молода дївчина могла була думати, що приснив ся їй лиш прикрий сон, коли би посеред площі облитої тепер ясним сьвітлом місяця була не лежала непорушна темна маса, яку дуже добре розпізнала яко тїло убитого чи раненого коня. З вітця не було ані слїду, а так само не було і їздця, котрого она після свого твердого пересьвідченя убила.

На ново страшна тревога стиснула єї серце. Зібрала всї свої сили з постановою зійти на долину, аби на власні очи побачити, що страшного між тим стало ся. Але заки ще дійшла до кінця комнати, отворили ся двері і великаньска стать єї вітця появила ся на порозї, могуча і сильна як все, та як здавало ся, зовсїм ненарушена.

З криком радости кинула ся Гетті на его груди і Ровлянд Десмонд ледве чи коли нїжнїйше пригортав свою відважну донечку до себе, як в тій хвили.

— Моя люба! — сказав, гладячи з любовію єї мягке волосє. — Ти правдива Кентукійка, яка повинна бути. Але дякуймо Богу, що не стало ся гірше.

— Ох, тату! — шептала Гетті. — Чи они справді від'їхали?

— Так — всї, крім одного котрого поки що будемо мусїли тут задержати. Я прийшов, аби тебе завести до него, бо гадаю, що тепер буде він скорше потребувати легкої жіночої руки, як моєї.

Гетті не могла зрозуміти его слів, але опирала ся его бажаню. Коли відтак вступила за вітцем до сьвітленої комнати на долинї, видалось їй в першій хвили, немов би всьо пережите нею сеї ночи було лиш пустим сном.

(Конець буде).

метр, щоби зміряти горячку, добачив, що у Семенюка жіноча будова тіла. Не розслідивши недуги, пішов лікар домів а небавком дали єму знати, що хорий помер. Др. Ґольдфрухт пішов сейчас до Семенюка і тут сконстатував, що Михайло Семенюк то перебрана в мужеску одіж дівчина літ 26, котра служила за кельнера по ріжних реставраціях. Переведена обдукция виказала, що она померла в наслідок отроєня. Дальші доходженя показали, що померша називала ся Катерина, уродила ся в р. 1882 в Княждворі коломийского повіта, служила по ріжних малих місточках, а в 18 р. житя прийшла до Коломиї, де служила насамперед у лікаря, а відтак в мужескім одїню в реставрації Гумля. Відтак перенесла ся до Черновець і тут служила по всіляких реставрациях, аж остаточно дістала ся на службу до реставраций Врублевского. Яка була причина, що она відобрала собі житє, не знати. Єсть підозріне, чи то не яке убийство, бо кажуть, що той нїби кельнер мав гроші, а по смерти не знайдено анї сотика.

— **Засуджене „нічних їздців“.** Якраз кінчить ся у фельєтонї нашої часописи оповіданє про нічних їздців з Руссельвіль, коли з Ню Йорку наспіла вість, що дня 19 с. м. в місті Униєнсіті в удільній державі Тенессі покарано смертию через повішенє шістьох нічних їздців, котрих судия Джонес засудив на ту кару ще тамтого місяця за убитє капітана Кентена Ранкінса. Двох инших нічних їздців засуджено на 20 літ вязниці. Що таке тоті „нічні їздці“, се вже знають наші читателї по части із згаданого оповіданя; тут лиш для доповненя подаємо деякі замітні подробиці стоячі в звязи з повисшим засудом.

В Кентекі (Kentucky) настала була вже давнїйше формальна війна о тютюн. Фабриканти тютюну зробили змову і платили плянтаторам за сирий материял то, що самі хотіли. Тоді й плянтатори зробили змову, з'орґанїзували ся по войсковому і висилали ночами своїх збройних їздців, щоби они нищили фабрики і маґазини фабрикантів, а так само й карали тих плянтаторів, що не хотять з ними держати. Першим їх ділом був напад на місто Прісетон, числяче кілька тисячів душ. Кількасот їздців в чорних масках на лици (від того й назва їх „чорні їздці“) впало тихцем до міста, обсадили будинок поліциї і сторожі пожарної, попертинали дроти телефонїчні і телеґрафічні, висадили динамітом у воздух дві фабрики тютюну, попалили прочі будинки, а щоби нїхто не важив ся ставити їм опір, стріляли від часу до часу сальвами у вікна домів. Небавком по тім напали они на місточко Гопкінсвіль, де спалили маґазини, в котрих було тютюну вартости звиш двох мілїонів. Відтак зачали нападати і на більші міста, аж остаточно власти змушені були збройною силою виступати против них і виновників карати смертию.

— **Зі Стрия** доносять: Львівске товариство ім. Петра Могили розпочало з вчерашним днем в Стрию серию популярно-наукових викладів. Дальші виклади будуть відбувати ся що недїлї, а то дня 28 лютого і в днях 7, 14, 21 і 28 марта в сали „Народного Дому“, кождим разом від год. 5 до 7 сполудня. Вчера був виклад дра Волод. Охримовича про „переміни в національнім складі галицкої людности“, а в неділю, дня 28 с. м. буде виклад дра Ст. Рудницкого, доцента львівского університету про „нутро землї“. Виклади є публичні і приступні для кождого. Вступ за місце сидяче 20 с., за стояче 10 с.

— **Процес п. Боровскої** або росийска охрана перед судом в Кракові (3). — Охрана — розповідав Бакай дальше — видала множество людий на смерть, доконала многих арештовань, засудила невинних. Подібної институциї нема нигде на цілім сьвіті в ніякій культурній державі. За Шебякова діяли ся ось які річи: Прокуратор Райхель довідав ся, що купець Пікерле виграв на льотериї і найняв собі в імени Шебякова пятьох людий, щоби напасти на того купця і єго обрабувати. Відтак той сам Райхель зрадив Шебякову і тих пятьох людий; їх поставлено перед суд і кождого засуджено на 15 літ до тяжких робіт, підчас коли Райхель, що намовив їх до того нападу а відтак і зрадив, дістав ще нагороду. Я був сьвідком страшних вчинків, які викликували провокатори — розстрілювано невинних, вязнано фальшиво, а все то без ніякого інтересу для держави, лиш в цілях зовсім особистих.

В жовтни 1905 вийшов конституцийний манїфест. Я мав велику надію на него, але небавком страшно розчарував ся. Настала страшна реакция. У Варшаві завів був Ґрін тортури за відомостию ґен. ґубернатора Скаллона. За відомостию Шебякова казав Ґрін арештувати 16 молодих хлопаків, котрі попили ся в реставрациї, а не маючи чим заплатити, сказали властителеви реставрациї, що они революціонїсти. Всїх їх постріляно без суду. Я видів, як в Москві „успокоювано“ революцию. Вистало, щоби якийсь денунциянт написав карточку до поліциї, а найневиннійшого чоловіка зараз арештовано і засуджувано.

На питанє предсїдателя, чим Бакай тепер займає ся, відповів він: Я тепер дневникарем і удержую ся з авторскої платнї. Пишу під псевдонїмом Михайлов.

Др. Левицкий (адвокат Боровскої): Длячогож ви вступили до охрани? Преці ви були революціонїстом. — Бакай: Я переховував лиш „бібулу“ (социялїстичні письма) і за то мене арештовано в Катеринославі в 1902 р. По випущеню мене з вязниці Петерзон предложив менї, щоби я вступив до поліциї; я так і зробив та став поліцийним писарем. — Предсїдатель: Длячого ви вступили до охрани? — Бакай: Для зарібку. Я був тоді ще молодим чоловіком, а тепер розумію, що то було лайдацтво.

† **Померли:** Модест Мариян Леикевич, монах Чина сьв. Вас. Вел., упокоїв ся в Гошеві в 72 р. житя, а в 44 р. сьвященьства. — Теона Куницкаа, донька бувшого пароха в Медині, сестра ц. і к. войскового протоєрея о. Касияна Куницкого, упокоїла ся принявши сьв. Тайни, дня 21 с. м. в Тернополи в 60 р. житя. — У Вроцлаві померла в тамошній санаториї в 63 р. житя ґрафиня Квілецка, голосна свого часу з процесу виточеного їй одним з гр. Квілецких о то, що єї син єсть лиш підложеною при уданих злогах дитиною в тій цїли, щоби она могла удержати ся при маєтностях ґр. Квілецких. Суд однак признав законність єї сина. — Йосифа з Томашевских Подоска, вдовиця по бл. п. Адамі Подоскім, властителю більшої посілости, померла в Самборі в 83 р. житя. — Др. Ізидор Шамед, лїкар окружний, помер у Львові в 39 р. житя. — Мальвина з Ольшаньских Прийма, жена душпастиря в Старяві, упокоїла ся дня 17 с. м. по короткій недузі в 36 р. житя.

## Телєґрами.

**Відень** 23 лютого. Угорский міністер торговлї Кошут був нинї перед полуднем у Цїсаря на авдиенциї, котра тревала годину. Відвідав також австрийского міністра скарбу Бїлїньского.

**Петербург** 23 лютого. Урядово доносять, що цариця приняла на авдиенциї болгарского короля Фердинанда.

**Льондон** 23 лютого. „Times“ пише: Чи вдоволене з причини укараня Сербії було би достаточною нагородою за жертви в людех і грошех, які то підриняте потягне за собою? Бар. Еренталь обіцяв уділити Сербії компензати економічної. Час, щоби монархія, коли хоче сповнити то приречене, заявила сьвіту, в який спосіб хоче то зробити.

**Кольонїя** 23 лютого. Берлиньский кореспондент „Köln. Ztg.“ доказує, що Нїмеччина підперла би всяку спільну акцию у всхідній справі, коли би тота акция заповідала дійстно успіх. Річ ясна, що в Білґраді мусить наступити спільний крок. Сербія не може брати участи в справі державній, котра передовсїм обходить Австро-Угорщину і Туреччину. Нїхто не забрав Сербії нїчого. Поступованє Сербії не має ніякої правної підстави. Зі сторони австроугорскої не грозить ніяка небезпечність, лиш зі сторони Сербії. Спільний крок держав в Сербії викликав би без сумніву велике враженє і був би пожаданий, бо безнастанні погрози воєнні Сербії суть небезпечні. Сербскі баженя находять доси відгомін лиш в Росиї, але й росийске правительство повинно памятати, що й оно не було би байдужне, як би хтось безнастанно грозив єму війною.

**Петербург** 23 лютого. „Біржев. Ведом.“ доносять, що прибув там звістний „діяч славяньский“ в Галичинї, др. Глібовицкий. При єго участи має ся відбути цїлий ряд нарад членів товариства взаїмности славяньскої, кількох членів думи і ради державної та инших „діячів“. Наради ті будуть відбувати ся в як найбільшій тайнї.

## Рух поїздів зелїзничих

**важний від 1 мая 1908 — після часу середне европейского.**

**ПРИМІТКА.** Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздков (*) Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

### Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10
„ Підволочиск (голов. дворець) 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·46, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·41, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

### Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·46, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·46, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·3?,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·20, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 31/7): 6·43



За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).